

Projekt

z dnia 18 lutego 2019 r.

Zatwierdzony przez

**UCHWAŁA NR
RADY MIEJSKIEJ W KLUCZBORKU**

z dnia 27 lutego 2019 r.

w sprawie nadania nazwy dla ulicy na terenie miasta Kluczborka

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2018 r. poz. 994 z późn. zm.) Rada Miejska w Kluczborku uchwala co następuje:

§ 1. Nadaje się następującą nazwę - ulica „**Stryjeńskiej**”, ulicy położonej na działce oznaczonej numerem 145 ark. m. 14 położonej na terenie miasta Kluczbork stanowiącej własność Gminy Kluczbork.

§ 2. Usytuowanie ulicy na działce, o której mowa w §1 przedstawia załącznik mapowy.

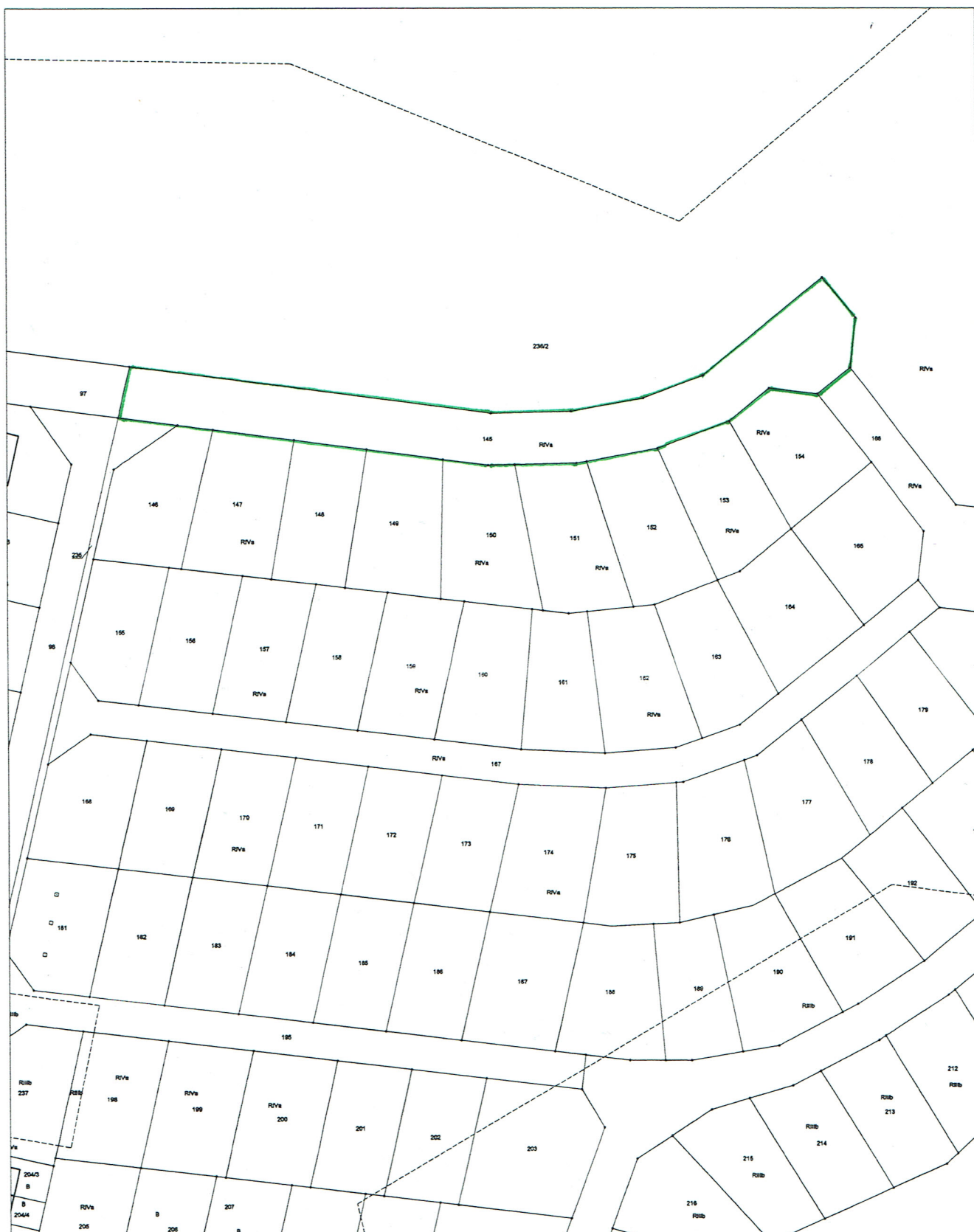
§ 3. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta Kluczborka.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Opolskiego.

Przewodniczący Rady
Miejskiej w Kluczborku

Janusz Kędzia

Załącznik do uchwały Nr
Rady Miejskiej w Kluczborku
z dnia 27 lutego 2019 r.



UZASADNIENIE

Proponuję nadanie dla nieruchomości oznaczonej w operacie gruntów i budynków jako działka nr 145 ark. m. 14, położona na terenie miasta Kluczbork nazwy ulica „Stryjeńskiej”.

Zofia Stryjeńska z domu Lubańska (ur. 13 maja 1891 w Krakowie, zm. 28 lutego 1976 w Genewie) – polska malarka, grafik, ilustratorka, scenograf, reprezentantka art déco; żona Karola Stryjeńskiego. Była najbardziej znaną polską artystką plastykiem dwudziestolecia międzywojennego, wspólnie z Tamarą Łempicką.

Od dziecka dużo rysowała i malowała. Jako młoda dziewczyna została współpracowniczką pism ilustrowanych. W 1909 rozpoczęła naukę w szkole malarskiej dla kobiet Marii Niedzielskiej. Kurs ukończyła w 1911 z odznaczeniem za malarstwo i sztukę stosowaną. W 1910 wyjechała z ojcem w podróż przez Austro-Węgry do Włoch, podczas której zwiedziła galerie i muzea Wiednia i Wenecji.

1 października 1911 przebrana za mężczyznę, rozpoczęła studia malarskie w Akademii Sztuk Pięknych w Monachium (w tym czasie do tamtejszej akademii nie przyjmowano kobiet). Po roku rozpoznana przez kolegów opuściła Monachium i wróciła do Krakowa, gdzie podjęła intensywną twórczość malarską i literacką.

W maju 1913 na łamach „Czasu” krytyk sztuki Jerzy Warchałowski omówił obszernie dokonania Zofii Lubańskiej i tym samym wylansował młodą artystkę. W tym czasie weszła do środowiska inteligencji i cyganerii krakowskiej: poznała rodzinę Żeleńskich, Jachimeckich, Puszetów, Kossaków. Zaprzyjaźniła się z Magdaleną Samozwaniec i jej siostrą Marią Pawlikowską-Jasnorzewską.

4 listopada 1916 wzięła ślub z architektem, miłośnikiem Zakopanego, Karolem Stryjeńskim. W latach 1921–1927 mieszkała w Zakopanem. Okres ten był szczęśliwy i twórczo bardzo obfity.

W 1930 została odznaczona Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, a w 1936 została odznaczona Złotym Wawrzynem Akademickim Polskiej Akademii Literatury za wybitne zasługi dla polskiej sztuki.

W 1938 otrzymała kilka zamówień z polskiego Ministerstwa Spraw Zagranicznych, m.in. na kilim dla cesarza Japonii Hirohito. Wzięła udział w dekoracji wnętrz polskich statków pasażerskich: „Batorego” i „Piłsudskiego”.

Okupację artystka spędziła w Krakowie. Gdy na początku 1945 do miasta wkroczyli Rosjanie, Stryjeńska podjęła decyzję o wyjeździe z Polski do Szwajcarii gdzie mieszkała w Genewie. Uczuciowo związana z Polską i polską kulturą, nie potrafiła się odnaleźć w obcym kraju. Zmarła w Genewie i pochowana została na cmentarzu Chenebourg w tym mieście.

Zofia Stryjeńska nazywana była „księżniczką sztuki polskiej”, należała do ugrupowania artystycznego Rytm.

Z technik malarskich uprawiała głównie temperę, zajmowała ją też litografia, rysunek i plakat, projektowała zabawki, tkaniny dekoracyjne, była autorką ilustracji książkowych.

Do jej najbardziej znanych prac należą: Pastoralka, cykl Bożków słowiańskich i Pascha, ilustracje do Monachomachii Krasickiego, Pory roku, Kolędy, Cztery sakramenty oraz Tańce polskie.

Wykonała dekorację polskiego pawilonu na Wystawie Światowej w Paryżu w 1925, która składała się z cyklu Dwunastu miesięcy (6 malowideł, po 2 miesiące na płótno), ukazującego prace wiejskie charakterystyczne dla poszczególnych miesięcy. Dzieło to przyniosło artystce sławę europejską i 5 nagród Wystawy światowej.

Serię obrazów przedstawiającą polskie tańce ludowe artystka namalowała w 1927 r.

Nadanie takiej nazwy ulicy wiąże się z nadawaniem dla poszczególnych nieruchomości numerów porządkowych na rozbudowującym się osiedlu domków jednorodzinnych (potocznie zwanym „Osiedlem Malarzy”), co z kolei ma umożliwić szybsze, bezproblemowe dotarcie pod wskazany adres przez pogotowie, straż pożarną, policję, pracowników poczty oraz wszystkich potrzebujących.

W związku z powyższym proponowaną nazwę ulicy uważam za w pełni zasadną i proszę Radę Miejską w Kluczborku o przyjęcie stosownej uchwały.